

forlange sig Eiendommen udlagt for dette Beløb. Dette skulde altsaa gjælde enhver Pantthaver. Paa den anden Side skulde det staa fast, at han skulde byde høiere, men saaledes, at naar han blev Høiflydende, kunde han forlange sig Eiendommen udlagt uden at være forpligtet til at tage Auktionsfløde.

Jeg har kun een Bemærkning endnu at gjøre. Det vil nu som Følge af den nye Ordning hyppig blive Tilfældet, at Auktionsforvalteren kommer til at sidde inde med efter Omstændighederne meget betydelige Summer. Saaledes skal Auktionsprovenuet for Løsøre altid gaa gennem ham, og Provenuet for faste Eiendomme kan gaa gennem ham; og efter § 20, med Hensyn til hvilken Paragraf iøvrigt den ærede sidste Taler gjorde nogle Bemærkninger, vil, som den foreligger, ogsaa Fogden kunne komme til at sidde inde med endog betydelige Beløb, der kan jo være større Beløb af Statsobligationer og Bankaktier. Jeg mener derfor, at naar der foretages denne tilbørlige væsentlige Forandring i den nugældende Ret, bør det være Konsekvensen, at der i Loven optages en Bestemmelse, svarende til den, som findes i Skifteoven af 30te November 1874, om, at Statskassen staaar til Ansvar for de Midler, som en Skifteforvalter kommer til at sidde inde med i Anledning af sin Skiftevirksomhed. Noget lignende skulde altsaa bestemmes for Auktionsforvalterens og Fogdens Vedkommende.

Schlegel: Det foreliggende Lovforslag gaar nu, som de Herrer nu have hørt fra flere Sider, og ogsaa have kunnet læse, væsentlig ud paa at afhjælpe de Mangler, der utvivlsomt ere tilstede ved den nu bestaaende Ordning, hvis Hovedkendemærke jo er, at enhver Pantthaver og Udlægshaver forfølger sin Ret for sig uden at virke sammen med Andre, der ogsaa have thinglige Rettigheder i Eiendommen. Ved denne særskilte Forfølgning opstaar der let Ulemper, idet der kan komme Strid mellem den Forauktionerende og de Andre, som have Rettigheder, saa at det endog kan forekomme — om end ganske vist kun sjældent — at flere forskellige Pantthavere og Udlægshavere sætte Eiendommen til Auktion paa een Gang. I hvert Fald kan der komme Strid imellem de forskellige Interesserede. Og dette Lovforslags store Fortjeneste er, at det søger at afhjælpe denne Mangel, idet det former Forholdet paa den Maade, som ogsaa er kjendt i flere lignende Love i andre Lande, at samtlige Pantthavere og Udlægshavere saa at sige komme til at danne et Konsortium, saasnart en Udlægshaver,

der har en forfalden Fordring, stiller Eiendommen til Auktion. Det er et ubestrideligt Gode, som derved opnaaes ogsaa for Skyldneren. Men jeg vil nu tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger om, hvorvidt dette Gode er det eneste, som naaes ved Lovforslaget, og om der ikke er enkelte Ting, som maatte ikke helt naaes ved det foreliggende Lovforslag. Det er jo Noget, vi Alle vide, at i de senere Aar har Tvangsauktioner fundet Sted i en tiltagende Grad, begrundet væsentlig naturligvis paa den Krise, der i adskillige Aar har været herskende i Landbruget, en Krise, som har drevet mangfoldige fra deres Eiendomme, dels halvt tvungne, halvt frivilligt og dels igjennem Tvangsauktioner, og disses Resultat har i Reglen været saa sørgeligt utilfredsstillende, at det atter har øvet et Tryk paa andre Landeieendomme, som sælges frivilligt, saa at ogsaa det frivillige Salg er blevet vanskeliggjort. Eiendommene have faaet en Karakter, som de i Virkeligheden slet ikke fortjene, nemlig en Karakter af at være langt mindre værd, end de i Virkeligheden ere. Disse Vanskeligheder i Landbrugsforholdene træde hyderligere frem, fordi Kreditforholdene i de sidste 50 eller lad os sige 40 Aar have udviklet sig paa en Maade, som man ikke kjendte i Fortiden. Man har jo nu Kreditforeninger, Kreditkasser og Sparekasser i en Udviklingsstilstand, som man ikke før kjendte, og i det Hele ved den Udvikling, Forholdene i Nutiden have taget, er det muligt at faae Laan i Eiendomme i en ganske anden Grad, end det i gamle Dage var Tilfældet; i gamle Dage trængte man ikke til disse Laan, idet der dengang vistnok var mangfoldige Eiendomme, som ikke vare prioriterede; nu er der ikke blot 1ste Prioritet, men ogsaa sekundær Prioritet og flere sekundære Prioriteter i mange Eiendomme. Jeg har hørt sige, at det er høist uheldigt, at Kreditforholdene have udviklet sig paa denne Maade. Særlig for Landbruget — det er jo det, der i Diebliffet vækker den største Interesse — er det en uheldig Sag, at mangfoldige Eiendomme ere i saa høj Grad prioriterede, at Eierne ved den allermindeste Vanskelighed ere udsatte for ikke at kunne holde sig. Men jeg tror ikke, det er helt rigtigt blot at klage over denne Tilstand, den indeholder ogsaa sine gode Sider. I gamle Dage var det kun den virkelige Rige eller i alt Fald den meget Velstaaende, der blev Eiendomsbesidder. Han sad paa sin Eiendom ved Hjælp af sin Kapital og skyldte omtrent Ingenting; han sad roligt og fredeligt og levede fornøieligt og behageligt. Forholdene have, som sagt, forandret sig. Der er kommet en anden Klasse Mennesker ind i disse